

Hayat Sana Kırgınım 2

– Ömer Faruk · 21 Aralık 2012

Sevim, odasının penceresinden Bahadır'ı aylarca izledi. Önceleri bu ona yetiyordu. Sonra, yetmediğini anladı ve daha fazlasını istemeye başladı. Daha fazlası ne olabilirdi? Bu kadarı neden yetmemişti? Sorularını kendine sordu. Daha fazlasının Bahadır'ı yakından görmek olduğuna karar verince de bunu gerçekleştirmenin yollarını aradı.

Önce annesine komşularla pek fazla görüşmediği için sitem etti. Görüşmüş olsaydı, belki de Bahadır ve ailesi hakkında bu yoldan bilgi alabilirdi. Onlara aşure getiren bir tanıdıkları Sevim'e Muharrem ayı olduğunu hatırlattı ve annesini aşure yapıp komşulara dağıtmaları için ikna etmeye çalıştı. Önceleri "İşim var, uğraşamam!" diyen annesi Sevim'in "Ben de sana yardım ederim." Demesi ve ısrarı sonucunda aşure yapmaya razı oldu. Sevim, Bahadır'ın evine de aşure götürmeyi ve böylece onu yakından görmeyi umuyordu.

-“Yarın yaparım.” Diyen annesine Sevim itiraz etti.

-“Cumartesi ya da Pazar yapalım. Benim evde olduğum bir gün olsun...” Dedi.

-“Kızım, o günlerde sen dershaneye gitmiyor musun? Derslerden geri kalma. Malzemeleri al, yeter.”

-Aman anne, bir gün dershaneye gitmemekten ne çıkar? Sen alınacak malzeme listesini yaz da ben marketten alıp geleyim.

Aşure pişerken Sevim, yanından hiç ayrılmadı. Komşulara dağıtma işini de o üstlendi. Önce en yakın komşularına götürdü. Bahadırlara götürmeyi sonraya bıraktı. Çünkü onlara gidecek olanı özel olarak hazırlamak istiyordu.

Giderken kapıyı çaldığında Bahadır'ın açması için dua ediyordu. Öyle de oldu. Aşureyi verirken elleri titriyordu, ama gene de Bahadır'ın gözlerine bakmaktan kendini alamadı. Bahadır'ın teşekkürüne gülümseyerek cevap verdi. Hepsi bu... Yani Bahadır'ı yakından görmesi belki de bir dakika bile sürmemişti. Bu kısacık sürede gördükleri, onun bundan sonraki hayallerini süsleyecekti. Bahadır'ı gördükten sonraki hayatının eskisi gibi olmayacağını farkındaydı. Artık birçok şey değişecekti. Alışılmışın dışında bir Sevim görecekti herkes karşısında.

Bir ay sonra Sevim, mahalledeki bir arkadaşından Bahadır hakkında bazı bilgiler aldı. Keşke almasaydı! Çünkü Bahadır'ın nişanlı olduğunu ve on beş güne kadar da düğünü olacağını öğrenmişti. Duydukları onu üzmüştü. Oysa asıl üzücü olaylar daha sonra gelecekti. Sevim, hayatın sürprizlerine karşı hazırlıklı değildi. Bunlarla karşılaşınca ya paniğe kapılıyor, ya da yılgınlık gösteriyordu. Üstelik sürprizlerin iyi ya da kötü olması da bu durumu değiştiremiyordu.

Bahadır evlendikten kısa bir süre sonra tayini çıktığı için Sevim'in bulunduğu şehirden ayrılmıştı. Bunu duyunca Bahadır'ı uzaktan sevmekten başka bir çaresi kalmadığını anladı, ama olsun bu da ona yeterdi. Bahadır'a bir gün kavuşabileceği umudunu içinde yaşatacağı. En azından onunla aynı havayı teneffüs ediyordu. Şimdilik anılarıyla, hayalleriyle teselli bulabilirdi. Kendine bu yönde telkinlerde bulunuyordu. Aklından geçirdiği kelimeleri seçerken dikkatli davranmaya çalışıyordu. Bazen bunda da

sıkıntıya düşüyor, avutucu kelimeler bulmakta zorlanıyordu. Kelimelerin bittiği yerde ise anıların hayali acıtmaya başlıyordu.

Gönlünü okuyabilecek biri var mıydı? Yoktu. Olamaz mıydı? Belki. Sabretmesi, yani beklemesi gerekecekti... O Sevim'in hayallerini süslüyordu, ama Sevim onun değil. Bahadır'ın hayallerine girmeyi, orada yaşamayı o kadar çok istiyordu ki! Bu karşılıksız aşk, yüreğini parçalıyordu, acı veriyordu. Bunun yanı sıra tadına da doyum olmuyordu. Yürek teli en duygulu aşk şarkılarını çalmaya kuruluydu... Derin denizler gibi derin bir sevdandı bu...

Devam edecek....